

...

Celsius-betraktelser

Och kölden knäpper med sina benbleka fingrar.

Isen sjunger upp och till låren jag vadar genom snön.

Och allting är stilla, tyst och sover.

Jag fryser inte. Jag har farsans overall och fodrade stövlar; de är för stora.

Vaggar fram, faller och allt jag famlar efter är vitt.

Jag känner mig vaken, klar. Andas genom torra luftrör och svartsjalen har blivit vit av rimfrost.

Svärtan från pannan lämnar mjuka streck varhelst jag strukit över svettfukten.

Hettan när nävern tar eld och sprakar, knastrar, tjålar fram

– Ge hit med vedträet.

Och flammorna stryker längs den ådriga kroppen.

Min otålighet som matar och matar, mera

ved.

Frostbitna fingertoppar, frusen nästipp och kyla i blicken.

Kall och klar biter sig genom skinnet. Jag skakar av sjalen på farstubron,

sitter en stund med kaffet i knäet. Frågar mig ständigt hur allting kan skifta så snabbt.

Dricker det kallnade kaffet, stilla, som solen sänker sin bål bakom bergen.

Han bläddrar förbi försättsbladet utan att läsa min hälsning.

Ögonen som synar, läser mellan de första raderna möter min förväntan.

– Tack.

Tack för alla ljuva mornar jag vaknat med näsan i ditt hår. Tack för din lukt som lägger sig och dämpar min sorg. Tack för alla du och jag, vi.

Allting ryms i hans tack.

Natten sänker sig och graderna kryper neråt 20, 21, 22,

katten elektriska som gnistrar till 23, 24, 25,

radions trafikvarningar och landet som tystnat 26, 27, 28,

alla djuren därute hinner jag tänka, 29,

och jag somnar när termometern visar minus 30 grader Celsius.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lisapolja med Poeter.se id #4728 innehar upphovsrätten